

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 11.

Extraordinair Session.

5te Møde.

Måndagen den 20de August.

(Fortf.)

Kirke- og Underviisningsministeren

(fortf.): Jeg skal derfor indskrænke mig til et Par enkelte af de fremkomne Uttringer, som jeg dog troer, at Ministeriet selv ved denne Forhandling ikke kan lade staae aldeles uandsede. Naar saaledes den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 3die Valgkreds (Ploug) blandt Andet yttrede — men hvori han isorveien, som han sagde, vidste, at han var uenig ikke blot med Ministeriet, men ogsaa med den større Fleerhed af det ærede Thing og Rigsdagen idet hele paa Grund af tidligere Afgjørelser — at Udkastet til Fællesforfatningen havde større Liighed med den holsteenske Forfatning og det tydske Forbunds Lovgivning end med den danske Grundlov, saa skal jeg tillade mig at dvæle noget ved denne Uttring. Det er ikke første Gang, at en saadan Bemærkning er seet, om den maaffee ikke er hørt heri Salen, men jeg maa dog fra Regjeringens Side paa det Bestemteste modstige den. Jeg holder mig for fuldkommen overbevist om, at, naar nogen af de ærede Medlemmer heri Thinget vilde lægge Fællesudkastet ved Siden af den danske Grundlov og den holsteenske Forfatning eller den tydske Forbundslovgivning paa den anden Side, vil Enhver, ved at gjennemlæse disse Actstykker, komme til at erkende, at forsaavidt denne Uttring af den ærede Rigsdagsmand blev ledsaget af „Hør“ fra nogle Sider, maa dette Uraab udtydes som et Udtryk af Forbauselse over, at man virkelig kunde paastaae, at der var større Liighed mellem Fællesudkastet og

den holsteenske Forfatning og tydske Forbundslovgivning end med den danske Grundlov. Naar den samme ærede Taler yttrede, at det dog maaffee ikke var saa galt, at man igjen gik tilbage til Tilstanden før 28de Januar 1852, og at der dog maaffee kunde være noget Godt i, at man vendte tilbage til Tilstanden før disse Aar, der af os ere blevne anvendte paa en saa mofommelig Maade, saa skal jeg ikke videre dvæle ved de Betragtninger, som denne Mening kunde give Anledning til. Jeg troer, at man, ved at gaae lidt nærmere ind derpaa, vil, som den ærede Rigsdagsmand tildeels ogsaa selv gjorde, komme til at see, at det ikke er en Sag, som aldeles kan beroe paa, hvad man i og for sig selv kan ansee for det Bequemeste, Heldigste og Hensigtsmæssigste; thi det maa vistnok erkendes, at naar man gjør et saadant Tilbagekridt, vil man voldgive sig til Kræfter og Indflydelser, hvis Magt man ikke vil være istand til at beherske. Men hvad der er ganske klart, det er, at naar man, med den ærede Rigsdagsmand, seer hen til de Forffelligheder, der finde Steed mellem Slesvigs og Kongeriget's Forhold, saa kan man ingenlunde ønske en Forlængelse af den nu bestaaende Tilstand, idet det maa være aldeles soleklart, at netop denne Tilstands Bestaafenhed, hvorom baade jeg selv og mange Andre ved tidligere Leiligheder paa rette Maade have udtalt os heri Salen, har maattet fremkalde det Modsetningsforhold, som nu bestaaer (Grundtvig: Neil). Ja, jeg veed ikke, hvad den ærede Rigsdagsmand kan have at sige derimod; jeg troer tværtimod, at jeg vil være istand til, at paavise, at den ærede Rigsdagsmand selv netop har talt om det Forvilsede i denne hele Tilstand (Grundtvig: Bliver den anderledes?). Saameget er jo dog